

Mati in hči se zelo ustrašite in na ves glas zavpijete. Kočijaž takój ustavi konje in potrebovali so dobro uro, predno so pobrali dragocene bisere izmed trave in grmovja. Gospodičini ste začele zdaj tožiti, da pridejo prepozno k svatovščini.

A zdaj prisopiha ves zasópljen in upehan star drvar iz gozda ter pravi: „Jenjajte tožiti in zahvalite se Bogú; kajti v gozdu preží več roparjev na vas. Hotel sem vam takój prinesiti poročilo, ali le po velikih ovinkih sem mogel tu k vam dospeti, ker lopovska druhál je ves gozd zaséla. Ko bi vaša milost ne bili zadržani, bil bi jaz prišel prepozno in vi bi bili popolno oropani in morda tudi umorjeni.

Gospá obdaruje starega možá, zapové kočijažu takój voz obrniti ter reče hčera: O moja preljuba otroka! Ali vidite, kako Bog umeje vse na dobro obrniti. Na svilnatem traku, na katerem so bili nabrani biseri, viselo je naše življenje. Ko bi se ne bil trak pretrgal, bili bi zdaj vsi mrtvi. Zamuda, katero je napravil raztrgan biserni trak, bila je tedaj, akoravno se je nam zdela neprijetna, vendar nasa največja sreča.“

Poslovenil Franjo Guselj.

Stari rokopisi.

Kolikor koli važnih spisov starih narodov nam je ostalo dosihmal, za to bodi hvala pridnim prepisovalcem in radodarnosti bogatih ljubiteljev umetelnosti, ki so si z velikimi troški nabavljali raznih rokopisov.

Zlasti so bili to menihi iz reda sv. Benedikta, kateri so prepisovali rokopise nabožnega in posvetnega obsega, ter so je shranjevali v knjižnicah samostanskih ali so je pa prodajali samostanom v prid. Marsikak krasen in redek rokopis je stal časi toliko noveev, kolikor zdaj lepo posestvo. Ko se je začela umetelnost pisanja po šolah bolj in bolj razširjati med ljudstvom, vzeli so tudi vitezi pero v roko, ter so na svojih osamelih gradovih skladali bodisi nove spise ali pa so prepisovali stare.

Za starih časov so pisali na platno ter zvijali rokopise v obalce. Rabili so sem ter tjà tudi lesene deske, zlasti bukove, potem drevesno listje in liče neke rastline, ki jej rekajo „papyros“, delajóč iz nje po 4 metre dolge trakí. Pozneje so pisali spise, kateri so imeli dolgo trajati, na poseben način izdelano oslovsko kožo, ki so jo pergamen imenovali. Zdaj se piše in tiska sploh na papir in knjige se potem dadó knjigovezeem, da nam je zveže v trde korice.

V.

Lisica in krokar.

(Basen.)

Bila je huda zima, debel sneg je zemljo pokrival; vse je zmrzovalo in stradalo. Tudi zvito lisico je začela huda lakota mučiti. A ker nij bilo nikjer ničesar dobiti za njen lačni želodec, začela je misliti, kako bi si z zvijačo kaj dobila. Zatorej leže na tla ter se potuhne. Inako se je godilo tudi krokarju. Tudi njemu so se delale pajčine po želodci in od gladi se je jedva (komaj) zibal po mrzlem zraku, ozirajóč se na zemljo, ako ne bi kje ugledal kako zmrzneno mrhovino. Takój ugleda potuhneno lisico in menéč, da je mrtva, brž priséde, da bi se najužinal. Ali v tem hipu poskoči lisica ter zgrabi nemnega krokarja za vrat, zadavi ga in požré.

Neprevidnost nij dobra.

(*Sc P . . . ar.*)